

JENNIFER L. ARMENTROUT

SEMIPUR

SERIA LEGĂMÂNTUL
VOLUMUL I

Traducere din limba engleză de
BOGDAN VOICULESCU

CAPITOLUL 1

AM DESCHIS OCHII DEODATĂ ȘI ACEL MONSTRUOS AL șaselea simț al meu mi-a făcut instinctul de „luptă sau fugi” să o ia razna. Respiram greu din cauza umidității aerului din Georgia și a prafului care acoperea podeaua. De când fugisem din Miami, nu găsisem niciun refugiu. La fel se întâmpla și în fabrica asta abandonată.

Apăruseră daimonii.

Îi auzeam la parter, cercetau pe rând fiecare cameră, deschizând ușile valvârtej și trântindu-le la loc. Zgomotul m-a dus cu gândul la cele petrecute cu câteva zile în urmă, când deschisesem ușa spre dormitorul mamei. O văzusem în brațele unuia dintre monștrii ăștia, lângă un ghiveci spart cu flori de hibiscus. Petalele violacee se împrăștiaseră pe podea, amestecându-se cu sângele. Amintirea mi-a sucit chinuitor stomacul, dar acum nu-mi permiteam să mă gândesc la ea.

Am sărit în picioare și m-am oprit pe holul îngust, încercând să ghicesc după zgomot câți daimoni erau. Trei? Mai mulți? Mâna mi-a tresărit pe mânerul subțire al săpăligii. Am

ridicat-o și mi-am plimbat degetele pe tăișul ascuțit, placat cu titan. Mișcarea asta mi-a amintit ce trebuia făcut. Daimonii urau titanul. Pe lângă decapitare – o abordare *mult* prea scârboasă –, numai titanul putea să-i omoare. Luându-și numele de la titani, metalul acesta prețios era otrăvitor pentru cei dependenți de eter.

Undeva, în clădire, o scândură din pardoseală a scârțâit și a cedat. Un răcnet gros a rupt tăcerea, răsunând la început ca un scâncet mocnit și erupând apoi într-un urlat ascuțit și țiuitor. Tipătul părea inuman, bolnav și înfiorător. Nimic altceva de pe lume nu mai făcea zgomotele astea ale daimonilor – ale unui daimon flămând.

Și era aproape.

Am alergat pe coridor, tropăind pe scândurile șubrede cu tenișii mei jerpeliți. Viteza îmi intrase în sânge și șuvițele părului meu lung și murdar îmi fluturau în urmă. Am cotit, știind că aveam doar câteva secunde...

Aerul îmbâcsit a vuit în jur în clipa în care daimonul m-a înșfăcat de tricou și m-a izbit de perete. Aerul s-a umplut de praf și de ghips. M-am ridicat încet clătinându-mă, cu privirea tulburată de scânteii negre. Hăurile acelea neînsuflețite și negre ca smoala din locurile în care ar fi trebuit să văd doi ochi se zgâiau la mine de parcă eu aș fi fost următoarea lui masă.

Daimonul m-a prins de umăr și atunci m-am lăsat în voia instinctelor. M-am răsucit și, surprinzându-i preț de o clipă șocul fulgerător de pe chip, am lovit. L-am nimerit cu piciorul în tâmplă. Impactul l-a azvârlit în peretele opus. M-am învârtit și l-am ținut cu mâna. Surprinderea i s-a transformat în groază când și-a coborât privirea la săpăliga înfiptă adânc

în burta sa. Nu avea importanță unde ținteam. Titanul omora mereu daimonii.

Un horcăit gutural i-a ieșit din gura căscată, după care a explodat într-un nor de praf albastru sclipitor.

Cu săpăliga în mână, m-am răsucit pe călcâie și am coborât treptele două câte două. Am traversat podeaua în goană, ignorând durerea care-mi chinuia coapsele. Aveam să scap – trebuia să scap. Mi-aș fi ieșit din fire în viața de apoi dacă aș fi murit virgină în văgăuna asta.

— Semipură mică, unde fugi?

M-am clătinat într-o parte, izbindu-mă de o presă mare de oțel. M-am întors și inima mi s-a lovit de coaste. Daimonul a apărut la câțiva pași în spatele meu. Era un monstru, ca și cel de la etaj. Avea gura căscată și își arăta dinții zimțați și ascuțiți, iar găurile acelea negre mi-au furnicat pielea. Nu oglindeau nicio fărâmbă de lumină sau de viață, prevestind doar moartea. Obrajii îi erau uscățivi și pielea nefiresc de palidă. Venele îi ieșeau în relief, brăzdându-i fața ca niște șerpișori de cerneală. Părea într-adevăr scos din coșmarurile mele cele mai cumplite – ceva demonic. Numai semipurii puteau să vadă dincolo de iluzie preț de câteva secunde. Apoi magia elementară și-a făcut efectul, înfățișându-mi-l așa cum arătase înaintea. Aspectul lui m-a dus cu gândul la Adonis – era un bărbat blond și uluitor de chipeș.

— Ce faci aici singură-singurică? a întrebat el cu o voce gravă și ademenitoare.

Am făcut un pas în spate, căutând împrejur după vreo ieșire. Adonisul impostor îmi tăia calea și știam că nu pot rămâne multă vreme în loc. Daimonii își păstrau puterea asupra elementelor. Dacă mă trăsnea cu aer sau foc, eram pierdută.

A râs, scoțând un sunet lipsit de umor și de viață.

— Dacă mă implori – din toată inima –, poate că te voi ucide repede. Sincer să fiu, nu prea îmi plac semipurii. În schimb, purii, a spus el, oftând de plăcere, sunt adevărate delicatese culinare. Semipurii? Voi sunteți un fel de fast-food.

— Dacă mai faci un pas, ajungi ca amicul tău de la etaj!

Speram că părusem suficient de amenințătoare. Dar... puțin probabil.

— Încearcă numai!

A ridicat din sprâncene.

— Începi să mă superi. Deja ai omorât doi de-ai noștri.

— Ții socoteala?

Mi-a stat inima când podeaua a scârțâit în spatele meu. M-am învârtit în loc, dând cu ochii de o femeie daimon. Se apropia încet, împingându-mă spre celălalt.

Mă încolțeau, furându-mi orice șansă de scăpare. Un alt daimon a urlat de undeva, dintre grămezile de gunoaie. Panica și frica m-au lăsat fără aer. Stomacul mi-a tresălit violent și degetele mi-au tremurat pe săpăligă. Ceruri, îmi venea să vărs!

Șeful lor s-a apropiat de mine.

— Știi ce-o să-ți fac?

Am înghițit în sec și am rânjit încordat.

— Bla, bla! Să mă omori. Bla! Știu.

Urletul flămând al femeii i-a tăiat replica. Era clar că-i e foame. Îmi dădea târcoale ca un vultur, gata să mă facă bucăți. Mi-am mijit ochii la ea. Înfometajii erau întotdeauna cei mai proști – cei mai slabi din gașcă. Legenda spunea că purii deveneau posedați când gustau întâia oară din eter – seva vieții care curgea prin sângele nostru. Un singur strop îi transforma în daimoni și-i făcea dependenți pe viață. Aveam

șanse să mă strecor pe lângă ea. Cât despre celălalt... ei bine, el era de alt soi.

Am fentat spre femeie. S-a năpustit la mine ca o drogată ah-tiată după următoarea doză. Bărbatul i-a strigat să se oprească, dar era prea târziu. Am țâșnit în direcția opusă ca un sprinter olimpic, spre ușa pe care o doborâsem mai devreme în cursul nopții. Afară, balanța avea să se încline iar în favoarea mea. O mică scânteie de speranță mi s-a aprins în inimă, îmboldindu-mă.

Atunci s-a întâmplat cel mai cumplit lucru din câte se puteau întâmpla. Un zid de flăcări mi-a explodat în față, cuprinzând bancurile de lucru și înălțându-se cel puțin trei metri. Era adevărat. Nicio iluzie. Dogoarea m-a oprit și focul a început să trosnească, înghițind pereții.

Sub ochii mei, *el* a pășit drept prin flăcări, arătând exact așa cum trebuia să arate un vânător de daimoni. Focul nu-i pârla pantalonii și nici nu-i murdărea cămașa. Flăcările nu i-au atins niciun fir de păr negru. Ochii aceia imperturbabili, de culoarea furtunilor, s-au oprit asupra mea.

El era – Aiden St. Delphi.

Nicio clipă nu-i uitasem chipul și numele. Întâia oară când îl văzusem, la intrarea în arena de antrenament, o pasiune ridicolă îmi încolțise în inimă. Aveam paisprezece ani și el șaptesprezece. Nu mai avea importanță că era pur când se întâmpla să-l văd în campus.

Apariția lui Aiden nu putea să însemne decât un lucru: Sosiseră *santinelele*.

Privirile ni s-au întâlnit și apoi Aiden s-a uitat peste umărul meu.

— La pământ!

Nu era nevoie să-mi spună de două ori. M-am aruncat la pământ, ca o profesionistă ce eram. Valul de flăcări a țâșnit pe deasupra mea, găsindu-și ținta. Podeaua s-a cutremurat sub zbaterele înnebunite ale daimonului și urletele ei îndurerate au cuprins încăperea. Numai titanul putea să omoare daimonii, dar eram convinsă că nu e nicio plăcere să arzi de vie.

M-am ridicat pe coate și m-am uitat printre șuvițele mele de păr murdar când Aiden a coborât mâna. Mișcării i-a urmat un pocnet și flăcările s-au stins tot atât de repede cum apăruseră. După numai câteva secunde, a mai rămas doar mirosul de lemn ars, carne și fum.

Încă două santinele au năvălit în încăpere. L-am recunoscut pe unul dintre ei. Kain Poros: un semipur cu vreun an mai mare decât mine. Cândva, ne antrenaserăm împreună. Kain înainta cu o dexteritate pe care nu i-o mai văzusem. A sărit la femeie și, cu o singură lovitură rapidă, ia înfipt un pumnal lung și subțire în pielea arsă. S-a prefăcut și ea în praf.

Cealaltă santinelă avea aer de pur, dar nu-l mai văzusem. Era mare – mare ca de la steroizi – și s-a repezit la daimonul care știam că se află undeva, în fabrică, dar pe care încă nu-l văzusem. Observând ușurința cu care își mișca trupul atât de voluminos, m-am simțit deosebit de stânjenită, mai ales că eu încă zăceam pe podea. M-am ridicat greoi în picioare, simțind că mi se risipește adrenalina stârnită de groază.

Fără niciun avertisment, m-am izbit *tare* cu fața de podea și o durere cumplită mi-a explodat în cap. Uluită și dezorientată, mi-a trebuit o clipă ca să-mi dau seama că Adonisul impostor mă prinsese de picioare. M-am răsucit, dar ticălosul mi-a vârat mâinile adânc în păr și mi-a tras capul pe spate. I-am înfipt degetele în piele, dar n-am reușit să slăbesc deloc presiunea

care-mi strângea gâtul. Preț de o clipă îngrozitoare, am crezut că vrea să-mi smulgă capul de pe umeri, dar apoi mi-a înfipt dinții ascuțiți în umăr, sfâșiindu-mi hainele și carnea. Am țipat – am țipat *pe bune*.

Luasem foc – altfel nu mi-aș fi explicat. Secarea îmi ardea pielea; înțepături aspre mi se împrăștiau prin toate celulele trupului. Și, chiar dacă eram doar o semipură și nu dădeam pe afară de eter, așa cum făceau purii, daimonul a continuat să-mi soarbă esența cu aceeași poftă. Nu-l interesa sângele meu; ar fi fost dispus să bea litri întregi numai ca să ajungă la eter. Însuși spiritul a început să-mi tremure pe măsură ce creatura îl aspira în propriul trup. Durerea mi-a copleșit întreaga ființă.

Brusc, daimonul și-a desprins gura.

— Ce ești? a bolborosit.

Nu am avut timp nici să mă gândesc la întrebare. Cineva l-a smuls de pe mine și m-am prăbușit în față. M-am chircit ca o movilă murdară și plină de sânge, suspinând mai curând ca un animal rănit decât ca o ființă umană. Fusesem marcată pentru întâia oară – secată de un daimon.

Dincolo de icnetele mele firave, am auzit un scrâșnet înfiorător și apoi urlete înnebunite, însă durerea îmi pusese stăpânire pe simțuri. Aceasta a început să mi se retragă din degete, alunecând înapoi spre centrul ființei mele, unde încă ardea chinuitor. Am încercat să respir sub apăsarea ei, dar, *blestemăție...*

Două mâini m-au întors pe spate cu blândețe, luându-mi degetele de pe umăr. M-am holbat în sus la Aiden.

— Ești bine? Alexandria? Spune ceva, te rog!

— Alex, am bâiguit eu. Toți îmi spun Alex.

A scos un scurt râset de ușurare.

— Am înțeles. Bine. Alex, poți să te ții pe picioare?

Cred că am încuviințat din cap. O dată la câteva secunde, un fior de căldură înțepătoare îmi zdruncina trupul, dar durerea se estompase.

— Chiar a fost... al naibii de urât!

Aiden a reușit să mă cuprindă cu un braț și să mă ridice în picioare. Clătinându-mă, mi-a dat părul la o parte, inspectând rana.

— Așteaptă câteva minute. Durerea o să dispară.

Am ridicat capul și am privit în jur. Kain și cealaltă santinele priveau încruntați la grămezi de praf albastru aproape identice. Purul s-a întors spre noi.

— Cred că ăștia sunt toți.

Aiden a încuviințat din cap.

— Alex, trebuie să plecăm. Acum. Înapoi la Legământ.

La Legământ? Nu mă simțeam stăpână pe propriile-mi emoții, dar m-am întors spre Aiden. Era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare – uniforma santinelor. Preț de o scurtă clipă, pasiunea aia copilăroasă a mea din urmă cu trei ani mi-a reînviat în inimă. Aiden era de o frumusețe sublimă, dar pasiunea mi-a fost strivită de furie.

Legământul se implicase în povestea asta – îmi veniseră în ajutor? Unde naiba fuseseră când unul dintre daimoni se furișase în casa noastră?

Aiden a făcut un pas spre mine, dar nu l-am mai văzut pe el – am revăzut trupul neînsuflețit al mamei. Ultimul lucru pe care-l văzuse pe lumea asta fusese chipul îngrozitor al daimonului și ultimul lucru pe care-l simțise... M-am cutremurat, amintindu-mi durerea care-mi spintecase trupul sub marca daimonului.

Aiden a făcut încă un pas. Am reacționat, de mânie și de durere. Am sărit la el, folosind mișcări pe care nu le mai exersasem

de ani de zile. Loviturile simple de pumn și de picior erau una, dar tactici ofensive nu apucasem să învăț cum trebuie.

M-a prins de mână și m-a învățat la o sută optzeci de grade. În numai câteva secunde, mi-a imobilizat brațele, dar toată durerea și amărăciunea din mine s-au revărsat, copleșind orice urmă de rațiune. M-am aplecat în față, vrând să las destul spațiu între noi ca să pot da o lovitură de picior feroce în spate.

— Încetează! m-a avertizat Aiden pe un ton de o blândețe înșelătoare. Nu vreau să-ți fac rău.

Respiram hârâit. Simțeam cum îmi alunecă sângele cald pe gât, amestecându-se cu sudoarea. Mă împotriveam în continuare, deși îmi vuia capul, și faptul că Aiden îmi ținea piept cu atâta ușurință nu reușea decât să mă facă să văd roșu înaintea ochilor.

— Hei! a strigat Kain de alături. Alex, doar ne cunoști! Nu-ți amintești de mine? Nu-ți facem nimic!

— Taci!

M-am eliberat din strânsoarea lui Aiden și am țâșnit pe lângă Kain și domnul Steroizi.

Niciunul nu se aștepta să fug de ei, dar fix asta am făcut.

Am ajuns la ieșirea din fabrică și, evitând bucățile de lemn sfărâmat, am alergat afară. Picioarele mă purtau spre câmpul de dincolo de șosea. Aveam mintea vraște. De ce fugeam? Nu la Legământ încercasem să mă întorc încă de la atacul daimonilor din Miami?

Trupul meu nu voia s-o facă, dar am alergat mai departe printre buruienile înalte și tufișurile spinoase. În spatele meu răsunau pași grei, apropiindu-se din ce în ce mai tare. Privirea mi se tulburase și inima îmi bubuia în piept. Eram atât de derutată, atât de...

Un trup solid s-a izbit de mine, smulgându-mi aerul din plămâni. M-am prăbușit ca o mogâldeată cu brațe și picioare. Aiden a reușit cumva să se răsucescă și să absoarbă cea mai mare parte din forța impactului. Am aterizat peste el și am zăcut așa un moment, după care m-a rostogolit în lateral și m-a pironit de iarba înțepătoare.

Panica și furia mea au ieșit la iveală.

— Acum? Unde erai acum o săptămână? Unde era Legământul când mama mi-a fost ucisă? Unde erai?

Aiden s-a dat înapoi, făcând ochii mari.

— Îmi pare rău! N-am...

Scuzele lui n-au făcut decât să mă înfurie și mai tare. Voiam să-l rănesc. Voiam să scap din strânsoarea lui. Voiam... voiam... Nu știu ce naiba voiam, dar nu mă puteam opri; țipam, îl zgâriam și-l loveam cu picioarele. M-am oprit abia când Aiden m-a apăsut cu trupul lui lung și zvelt. Greutatea și apropierea lui m-au imobilizat.

Nu mai era niciun centimetru liber între noi. Îi simțeam tremurul ferm al mușchilor abdominali apăsându-mi burta și îi simțeam buzele aflate la numai câțiva centimetri de ale mele. Deodată, mi-a venit un gând nebunesc. M-am întrebat dacă buzele acelea aveau un gust plăcut, pe măsura frumuseții lor... pentru că arătau minunat.

Era un gând greșit. Trebuia să-mi fi pierdut mințile – era singura justificare plauzibilă pentru comportamentul și gândurile mele. Faptul că mă holbam la buzele lui și că voiam cu disperare să fiu sărutată – toate erau greșite dintr-o sumedenie de motive. Pe lângă faptul că tocmai încercasem să-i zbor capul de pe umeri, eram vraște. Abia mi se vedea fața de mizerie; nu

mai făcusem duș de o săptămână și eram aproape convinsă că miros urât. *Atât* de scârboasă eram.

Dar, când a aplecat capul, am crezut cu adevărat că avea să mă sărute. Tot trupul mi s-a încordat de nerăbdare, ca și când aș fi așteptat să primesc primul meu sărut, deși categoric nu era prima oară când mă sărutam. Sărutasem mulți băieți, dar nu și pe el.

Nu mai sărutasem un *pur*.

Aiden s-a mișcat, apăsându-mă cu și mai multă putere. Am inspirat scurt și mintea a început să-mi gonească cu un milion de kilometri pe secundă, fără să scoată nimic util la iveală. Și-a dus mâna dreaptă la fruntea mea. Un clopoțel de alarmă mi s-a declanșat în minte.

Aiden a șoptit o constrângere, încet și repede, prea repede ca să pot distinge cuvintele.

Nenoro...

M-a cuprins o beznă subită, lipsită de gânduri și de sens. Nu puteam să mă împotrivesc unei forțe atât de apăsătoare și, fără să pot scoate nici măcar un blestem indignat, m-am confundat în adâncul ei turbure.